

Барь тѣ що не сж сега предъ очи ми! Охъ! за търпѣне ли е вече сыпко Жельо! Азъ ся надѣвахъ, надѣвахъ до сега, а отъ сега, свѣтъ-тъ ми е вече тъменъ.... мъкы-тѣ мя убивать.... о! че защо ли живѣѣж!... Боже! не стига ли толкова наказване... прибери, прибери вече еднѣ душѣ, да не тѣжи на свѣта...

Камънено-то сърце Жельово никакъ ся не смиляваше; той никакъ не щеше да чуе плачове-тѣ и ядосване-то на стареца; защо-то това бѣше за малко и негова-та утѣха бѣше въ рѣцѣ му; само той искаше още посылна радость да направи виждане-то имъ.

— Нѣ кажете ми вие, продума изново старецъ-тѣ, като малко помълча и обърса сълзы-тѣ си, какво можяхте да научите, да ли сж още живы... милички-тѣ ми рожбичкы и какъ сж....

Желе исприказа на кжсо за сичко дѣ кадѣ ходили, дѣ ся гы видѣли, безъ да искаже, че ся гы отървали, нѣ вмѣсто това притури другѣ лѣжѣ. Като свърши това Жельо; „стига толкова, каза на ума си и по выка:“

— Булка принесете софрѣ-тѣ, за да си похапнемъ тукъ подъ сѣнкѣ наедно съ стареца.